

РЕШЕНИЕ

№ 5814

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка С.а

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Михаела Касабова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка С.а Въззивно гражданско дело № 20231100504595 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 06.02.2023 г. по гр.д. № 35084/21 г., СРС, ГО, 24-ти състав **е осъдил** Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, по предявените искове с правно основание **чл. 2, ал. 1, т.3, предл. 1 от ЗОДОВ** и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД **да заплати** на Д. С. М., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „****”, сумата в размер на **2500 лева**, представляваща обезщетение за претърпени от Д. С. М. неимуществени вреди, изразяващи се преживян стрес, несигурност, притеснение, засягане на честта и достойнството му вследствие на незаконно повдигнато му обвинение в извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК, по което Д. С. М. е бил окончателно оправдан с Решение № 672 от 09.06.2017 г., постановено по ВНОХД № 5559 по описа за 2016 г. на СГС, НО, I въззивен състав, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (18.06.2021 г.) до окончателно изплащане, като е **отхвърлил** иска по **чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ** над присъдената сума до **пълния предявен размер от 3000 лева**, и сумата в размер на **761,81 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди за периода от 17.06 2018 г. до

17.06.2021 г., като е **отхвърлил** иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД над присъдената сума до пълния предявен размер от **900 лева**. Осъдил е Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2 да **заплати** на Д. С. М., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „****” № 52, ет.3, ап.6, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на **470,87 лева**, представляваща разноски за държавна такса и адвокатски хонорар за първоинстанционното производство съобразно уважената част от исковите претенции.

Решението в осъдителната част е обжалвано с въззивна жалба от ответника Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2 с мотиви, изложени в нея. Твърди се, че в конкретния случай не са налице основания за ангажиране на отговорността на Прокуратурата на РБ, тъй като не е налице една от кумулативно изискуемите предпоставки, а именно претърпени неимуществени вреди, за които по безспорен и категоричен начин да е установено, че са в пряка причинно-следствена връзка единствено и само с процесното обвинение. Съдът не е обсъдил в достатъчна степен възраженията на ответника, че в случая са налице обективно съществуващи обстоятелства, които сочат на ниска степен на увреждане. Съобразно събраните доказателства спрямо ищеца е наложена най-лека мярка за неотклонение „подписка“, която изисква обвиняемото лице да не променя местоживееенето си и да се явява при призоваване, като спрямо ищеца не са налагани други мерки за процесуална принуда.

За да може да се ангажира отговорността на държавата по чл.2 от ЗОДОВ, ищецът следва да е търпял вреди именно в резултат на осъществената срещу него наказателна репресия в качеството му на обвиняем, като не е достатъчно само образуваното срещу него наказателно производство.

В решението си съдът не в достатъчна степен е съобразил направеното с писмения отговор възражение по чл.5 от ЗОДОВ тъй като ищецът, макар и оправдан за престъплението по чл. 129, ал.2 НК, като такова от общ характер, е осъществил престъпление от частен характер по чл. 130, ал.1 НК, причинявайки лека телесна повреда на А.С.С., чийто граждански иск е бил уважен. Единствено противоправното поведение на ищеца е станало причина за осъщественото спрямо него наказателно преследване за престъпление от

общ характер. С недобросъвестното си поведение е създал предпоставки за повдигане и поддържане на обвинение за престъпление от общ характер, с което е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Не могат да се черпят права от собственото си противоправно поведение. Счита се, че не следва да се ценят показанията на свидетелят С. в частта им относно здравословното и психическото състояние на ищеца. Недопустимо е установяването на тези обстоятелства само с гласни доказателствени средства. Счита се, че наличието на заявените в исковата молба неимуществени вреди не се установи по безспорен и категоричен начин със съответните допустими доказателствени средства.

От друга страна размерът на обезщетението за неимуществени вреди, което е присъдено, е завишен, не съответства на принципите, залегнали в чл. 52 от ЗЗД и на установената съдебна практика по аналогични дела /включително и тази на ЕСПЧ/. При определяне размера на обезщетението съдът е взел предвид твърденията на ищеца и изнесеното от свидетеля относно отражението на обвинението върху здравословното състояние, авторитета, личния и служебен живот на ищеца, като по този начин е определил едно необосновано завишено обезщетение, тъй като за вреди от такова естество не са ангажирани относими доказателства.

Ето защо, моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното в обжалваната част, а в условията на евентуалност, съдът да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, като завишено, несъобразено с чл.52 ЗЗД и установената съдебна практика по аналогични дела, включително и тези по ЕСПЧ, както и да бъде намален размерът на присъдени разноски от първоинстанционния съд съразмерно с уважената част от иска.

Въззиваемият Д. С. М., ЕГН *****, чрез пълномощника си по делото адвокат Ж. В. от САК, със съдебен адрес: гр. София, ул. **** оспорва жалбата, като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира разноски за въззивното производство.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на

правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията- постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

От фактическа страна:

Предявени са обективно и субективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 2, ал.1, т.3, пред.1 ЗОДОВ и чл.86 от ЗЗД за обезщетяване на неимуществени вреди в размер на 3000 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.06.2021 г.-подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и за сумата от 900 лв., представляваща лихва за забава за периода от 17.06.2018 г./ 3 години преди предявяването на иска/ до 17.06.2021 г.

Ищецът Д. С. М., ЕГН *****, чрез пълномощника си по делото адвокат Ж. В. от САК сочи, че СРП е внесла срещу него обвинителен акт, по който било образувано НОХД № 7573 от 2014 г. по описа на СРС, НО, 5-ти състав. Съдебното производство приключило окончателно с постановяването на Решение № 672 от **09.06.2017** г. постановено по ВНОХД № 5559 от 2016 г. по описа на СГС, НО, I въззивен състав. Пред първата инстанция ищецът бил признат за виновен по повдигнатото му обвинение и му било наложено наказание „лишаване от свобода” за срок от 6 месеца, изтърпяването на което било отложено на основание чл. 66, ал.1 от НК за изпитателен срок от 3 години, като бил оправдан по останалата част от обвинението-за причиняване на счупване на носни кости на пострадалия, в която оправдателна част присъдата била потвърдена от въззивния съд. С решението на въззивния съд ищецът бил оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление от общ характер. Твърди се, че в резултат на повдигнатото незаконосъобразно обвинение ищецът бил претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в отрицателни душевни изживявания-стрес, чувство за притеснение и несигурност, засягане на честта, достойнството и доброто му име. Към момента на започване на наказателното производство ищецът бил на 32 години, с чисто съдебно минало, семеен и бил баща на малко дете, а законът предвиждал наказание „лишаване от свобода” за срок до 6 години за повдигнатото тежко престъпление. Твърди се, че от момента на постановяване на първоинстанционната присъда до нейното изменение с

въззивния съдебен акт ищецът претърпял по-висока степен на притеснение за бъдещето си заради евентуалното потвърждаване на присъдата. Ответникът СРП е продължил да поддържа повдигнатото обвинение. Несъбирайки своевременно определени доказателства, Прокуратурата е нарушила задължението си по чл. 13, ал. 1 от НК за вземане на всички мерки за разкриване на обективната истина. Ищецът изрично е посочил, че счита продължителността на наказателното производство да не е прекомерна, като не претендира настъпването на вреди извън обичайните.

Ответникът Прокуратурата на Р България в депозирания писмен отговор е оспорил исквете по основание и размер.

Съдът констатира следното:

По делото е приобщена преписката по НОХД № 7573 по описа за 2014 г. на СРС, НО, 5-ти състав, ведно с тези на развилите се във връзка с него производства по инстанционен контрол и досъдебното производство. С постановление за привличане на обвиняем, предявено на ищеца на 26.03.2014 г., той е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 129, ал. 2 пр. 5 вр. ал. 1 от НК. С постановлението на ищеца е била взета мярка за неотклонение „подписка”. На 10.04.2014 г. в съда е бил внесен обвинителен акт срещу ищеца за извършено престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5 вр. ал. 1 от НК за това, че на 11.12.2013 г. около 21.00 часа в гр. София, ул. ****, на етажната площадка на 2-ри етаж, нанесъл удар с ръка в областта на лицето на А.С.С., в резултат на което му причинил средна телесна повреда изразяваща се в счупване носните кости с изкривяване на носната преграда, реализиращо медико-биологичния квалифициращ признак постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота. Пред районния съд било образувано НОХД № 7573 по описа за 2014 г. на СРС, НО, 5-ти състав С протоколно определение от 06.11.2014 г. мярката за неотклонение на подсъдимия била изменена от „подписка” в „парична гаранция в размер 300 лева, поради неявяване на подсъдимото лице без посочване на уважителни причини за това, въпреки редовната процедура по уведомяването му. В производството пред СРС пострадалият е бил конституиран като частен обвинител и граждански ищец. Видно от свидетелството за съдимост на подсъдимия същият е бил неосъждан и към момента на привличането му към наказателна отговорност той е бил на 32 годишна възраст. С разпореждане от 13.11.2015 г. делото било отсрочено

за друга дата и съдебното следствие е започнало отначало поради изменение в съдебния състав. С присъда от 17.06.2016 г. подсъдимият е бил признат за виновен в това че на 11.12.2013 г. около 21.00 часа в гр. София, ул. **** на етажната площадка на 2-ри етаж, нанесъл удар с ръка в областта на лицето на А.С.С. в резултат на което му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в изкривяване на носната преграда, реализиращо медико-биологичния признак постоянно разстройство на здравето неопасно за живота - престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК и му е било наложено наказание „лишаване от свобода за срок от 6 месеца, чието изпълнение е било отложено за изпитателен срок от 3 години. Съдът е признал подсъдимия за невиновен и го е оправдал по обвинението за причиняване на средна телесна повреда, изразяваща се в счупване носните кости. С крайния съдебен акт СРС е осъдил подсъдимия да заплати на гражданския ищец сумата в размер на 2000 лева - обезщетение за предявения граждански иск, ведно със законната лихва, и на основание чл.189, ал.3 от НПК е възложил на подсъдимото лице да заплати сторените в производството разноси. С протоколно определение от 17.06.2016 г. съдът е потвърдил мярката за неотклонение „подписка”, взета спрямо подсъдимия.

Срещу постановената присъда Д. С. М. е подал въззивна жалба, въз основа на което било образувано ВНОХД № 5559 по описа за 2016 г. на СГС НО, I въззивен състав. Пред въззивния съд било проведено въззивно съдебно следствие. С Решение № 672 от 09.06.2017г. контролиращата инстанция е **изменила** първоинстанционната присъда в частта, с която подсъдимият е бил признат за виновен за извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК и му е било наложено наказание „лишаване от свобода”, като го е признала за виновен за извършване на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК - лека телесна повреда. С крайния си акт въззивният съд е приложил разпоредбата на чл. 78 а, ал. 1 от НК и е освободил подсъдимото лице от наказателна отговорност, като му е наложил административно наказание „глоба” в размер на 2000 лева и го е оправдал по обвинението да е причинил средна телесна повреда по квалификацията на чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК. СГС е отменил приложението на чл. 66, ал. 1 от НК и е възложил разноските за производството на подсъдимото лице. Присъдата е била потвърдена в останалата част. От мотивите на въззивния съд се установява, че съдът е приел, че от обективна и субективна страна подсъдимото лице е

извършило престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, което е от частен характер, доколкото по делото се установило че на пострадалото лице е било причинено временно разстройство на здравето неопасно за живота. Посочено е още, че предвид факта, че по делото пострадалият е конституиран като частен обвинител и поддържа повдигнатото обвинение и в този смисъл неговият повереник изрично е направил искане, в случай на изменение на приетата по делото фактическа обстановка, подсъдимият да бъде признат за виновен за нанесена лека телесна повреда, като съдът след като е взел предвид факта, че обвинението е повдигнато в рамките на срока по чл.81, ал.3 НПК, е приел, че не може да оправдае изцяло подсъдимия и не следва да прекратява наказателното производство, а вместо това следва да бъде приложен закон за по-леко наказание.

На 30.06.2017 г. Д. С. М. подал касационна жалба срещу осъдителното решение на СГС. С разпореждане от 03.08.2017 г. постановено по ВНОХД № 5559 по описа за 2016 г. на СГС, НО, I въззивен състав, съдията-докладчик е върнал касационната жалба като недопустима, като подадена срещу необжалваем акт пред касационната инстанция. Срещу това разпореждане била подадена жалба от 11.09.2017 г., въз основа на което било образувано ч.н.д № 1004/2017г. по описа на ВКС, II НО. В Определение № 123 от 06.10.2017г. касационната инстанция е оставила в сила разпореждането от 03.08.2017 г., потвърждавайки мотивите на СГС, че постановеният съдебен акт от въззивната инстанция не попада в обхвата на касационния съдебен контрол.

По делото са събрани гласни доказателства, като от разпита на **свидетеля В.Д. С.** се установява, че по време на наказателното преследване ищецът изживял стрес, бил напрегнат и се чувствал зле. Настоящата инстанция също кредитира показанията на свидетеля, като отчита, че той и ищеца се познават от детска възраст и са имали постоянен контакт в този период, като свидетелят е имал възможност да наблюдава непосредствено ефекта от образуваното наказателно преследване върху ищеца.

От правна страна:

Отговорността за дейността на правозащитните органи е регламентирана в чл.2 ЗОДОВ. Според чл.2, ал.1, т.3, пр.1 ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, **прокуратурата** или съда, при: 1. задържане под стража, включително като мярка за

неотклонение, домашен арест, когато са били отменени, прилагане от съда на задължително настаняване и лечение или принудителни медицински мерки, когато те бъдат отменени, както и при всички други случаи на лишаване от свобода в нарушение на [чл. 5, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи](#), съставена в Рим на 4 ноември 1950 г. (ратифицирана със закон - ДВ, бр. 66 от 1992 г.) (обн., ДВ, бр. 80 от 1992 г.; изм., бр. 137 от 1998 г.; попр., бр. 97 от 1999 г. и бр. 38 от 2010 г.), наричана по-нататък "Конвенцията". За да възникне правото на увредения за обезвреждане на неимуществените вреди, причинени му вследствие на повдигане на незаконно обвинение, следва в обективната действителност да са се осъществили следните материални предпоставки: на ищеца да е било повдигнато обвинение от Прокуратурата за извършено от него престъпление; съдът да е оправдал подсъдимия с влязла в сила присъда, като в този случай повдигнатото му обвинение е незаконно; подсъдимият да е претърпял неимуществени вреди и причинените неимуществени вреди да са необходима, закономерна последица от повдигнатото незаконно обвинение, т.е. да е налице причинно-следствена връзка между наказателното производство, по което е било повдигнато незаконното обвинение и причинения вредоносен резултат. Отговорността на Прокуратурата за повдигане на незаконно обвинение е обективна, като тя не е предпоставена от виновното поведение на съответно длъжностно лице при Прокуратурата - арг. от чл. 4, предл. последно от ЗОДОВ.

В конкретния казус, за да възникне отговорността на Прокуратурата на Република България за претърпени от незаконни действия по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ вреди трябвало да има започнато наказателно преследване против конкретно лице, на което му е било повдигнато обвинение. Освен това наказателното производство трябва да бъде прекратено било поради това, че липсва престъпление, било поради това, че престъплението не е извършено от това лице, било поради давност или поради амнистия или пък лицето да е оправдано с влязла в сила присъда. В настоящия случай, въззивният съд не е прекратил наказателното производство, като изрично е отбелязъл в мотивите си, че не може да оправдае изцяло подсъдимия и не следва да прекратява наказателното производство, а вместо това следва да бъде приложен закон за по-леко наказание, т.е. наказателното производство не е било прекратено, а подсъдимият не бил оправдан. Извършеното от него престъпление било преквалифицирано от престъпление по чл.129, ал.2, пр. 5 вр. ал.1 НК в такова по чл.130, ал.1 НК, т.е. престъпление има, но то е било преквалифицирано от средна телесна повреда в лека телесна повреда, като деянието остава такова, което изпълнява състав на престъпление по НК на РБ. Разпоредбата на чл.2 от

ЗОДОВ не поставя ограничение в реда, по който се преследва деянието, а именно дали то е от общ или частен характер, стига то да било престъпление, като няма основание за стеснително тълкуване на нормата. Поради липсата на една от предпоставките за ангажирането на отговорността на държавата не следва да се изследват останалите, тъй като тяхното наличие няма да промени изхода на исковото производство.

Както е посочено в определение № 436 окт 05.06.2020 г. по гр.д. № 4507/2019 г. Г.К., IV Г.О. на ВКС, в съдебната практика, намерила израз в решение № 138/19.08.2013 година, постановено по гр. д. № 1098/2012 година по описа на ВКС, ГК, IV г. о., е посочено, че Държавата отговаря за вредите от неоснователно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето (в т. ч. при недоказаност на обвинението съгласно т. 7 от ТР № 3/22.04.204 г., постановено по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС) или че извършеното деяние не е престъпление, както и ако наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Наказателното преследване по необходимост е свързано упражняването на процесуална принуда (различни по естество, характер, продължителност на начин на изпълнението им мерки за неотклонение, процесуални действия с участието на обвиняемия, ефективност на разследването в разумен срок и други), която обвиненият изтърпява; и неговите вреди от неоснователното обвинение се изразяват в причинените негативни изживявания (физически и душевни болки, други страдания и неудобства с различна продължителност и интензитет в зависимост от вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания, включително разстройство на здравето). Не винаги обаче, когато обвинението е неоснователно, всички увреждания от изтърпяната принуда са причинени противоправно. (Не подлежат на обезщетяване също вредите, когато увреждането е причинено поради изключителна вина на обвиняемия и обезщетението подлежи на намаляване, когато обвиняемият виновно е допринесъл за увреждането, но това са различни хипотези.) Когато в резултат на проведеното разследване се установи, че деецът се е отказал да довърши престъплението по собствена подбуда или е предотвратил настъпването на престъпните последици, извършеното е "опит" (неправомерно поведение,

което невинаги съставлява друго престъпление), но той не се наказва и затова наказателното преследване трябва да бъде прекратено. С прекратяването на наказателното преследване на това основание се избягва повдигането на неоснователно обвинение и Държавата не отговаря за вреди, тъй като изтърпените вреди до прекратяването са причинени правомерно (престъплението не може да остане неразследвано) и се избягват последващите вреди, които биха били причинени неправомерно. При неоснователно обвинение в извършване на престъпление, когато извършеното от дееца съставлява опит, който не се наказва съгласно чл.18, ал.3 НК, държавата отговаря само за вредите, които обвиняемият е изтърпял в резултат на процесуалната принуда, осъществена след повдигане на обвинението, тъй като изтърпените преди това вреди са причинени правомерно. Общото правило е, че при наличието на данни за извършено съставомерно деяние Прокуратурата на Република България е длъжна да извърши разследване, при което може да предприеме и съответните мерки за процесуална принуда като ако в резултат на разследването бъде установено извършването на престъпление трябва да повдигне обвинение, което съгласно чл.246, ал.1 НПК става с изготвянето на обвинителния акт и внасянето му в съда, както и да поддържа впоследствие това обвинение. В случай, че бъде установено, че не са налице предпоставките за повдигане на обвинение Прокуратурата трябва да прекрати наказателното производство, а ако въпреки това повдигне и поддържа обвинение действията ѝ ще бъдат неправомерни и ще са основание за ангажирането на отговорността ѝ по реда на ЗОДОВ. Съответно действията до момента на прекратяването ще са правомерни, доколкото са били в изпълнението на задължението на Прокуратурата да разследва данните за извършено съставомерно деяние, с изключение на случаите, когато наказателното производство бъде прекратено поради това, че деянието за което лицето е привлечено като обвиняем не е престъпление или поради това, че деянието не е извършено от това лице, а също така и поради това, че наказателното производство е било образувано, съответно продължено след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано, какъвто не е настоящият ктазус. Към тези случаи съгласно т. 7 от ТР № 3/22.04.2004 г., постановено по тълк.д. № 3/2004 г. г. одина на ОСГК на ВКС се приравнява и случая, когато наказателното производство е прекратено поради липса на достатъчно доказателства. Прокуратурата на

Република България не носи отговорност по реда на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ в случаите, когато съставомерното деяние е било установено, но наказателната отговорност на извършителя не може да бъде реализирана поради други причини, извън посочените по-горе. Затова посоченото решение на ВКС е приложимо и при случаите на прекратяване на наказателното производство от Прокуратурата на Република България поради това, че се касае не за престъпление от общ характер, а до престъпление от частен характер. В случая по делото е установено, че обвиняемият е причинил на пострадалия средна телесна повреда, като самото причиняване на средна телесна повреда е престъпление от общ характер по смисъла на чл.129 от НК и при наличието на данни за такова Прокуратурата на Република България е длъжна да извърши разследване, в което да установи всички релевантни факти от значение за производството. Във въззивната фаза на съдебното производство деянието е било преквалифицирано на престъпление от частен характер.

Освен това, в решение № 194/08.10.2018 г., постановено по гр.д. № 4864/2017 г. по описа на ВКС, ГК, IV г.о. е прието, че проява на недобросъвестност представлява и противоправното поведение на ищеца, представляващо престъпление от частен характер, а в настоящето производство, СГС, НО, I въззивен състав по в.н.о.х. дело № 5559/2016 г. изрично е признал подсъдимия за виновен за извършване на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК - лека телесна повреда. От мотивите на въззивния съд се установява, че съдът е приел, че от обективна и субективна страна подсъдимото лице е извършило престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, което е от частен характер, доколкото по делото се установило че на пострадалото лице е било причинено временно разстройство на здравето неопасно за живота. Съдът е приел още, че не може да оправдае изцяло подсъдимия и не следва да прекратява наказателното производство, а вместо това следва да бъде приложен закон за по-леко наказание.

Изводите на въззивния съд не съвпадат с тези, изложени от СРС. Ето защо, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в обжалваната му част, а искът да бъде отхвърлен.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 06.02.2023г. по гр.д. № 35084/2021г. на СРС, ГО, 24 състав, в частта, в която съдът е **осъдил** Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, представлявана от Главния прокурор да **заплати** по предявените иски с правно основание **чл. 2, ал. 1, т.3, предл. 1 от ЗОДОВ** и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД на Д. С. М., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „****”, сумата в размер на **2500 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от Д. С. М. неимуществени вреди, изразяващи се преживян стрес, несигурност, притеснение, засягане на честта и достойнството му вследствие на незаконно повдигнато му обвинение в извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК, по което Д. С. М. е бил окончателно оправдан с Решение № 672 от 09.06.2017 г., постановено по ВНОХД № 5559 по описа за 2016г. на СГС, НО, I въззивен състав, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (18.06.2021 г.) до окончателно изплащане, сумата от **761,81 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди за периода от 17.06 2018 г. до 17.06.2021 г., както и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от **470,87 лева**, представляваща разноски за държавна такса и адвокатски хонорар за първоинстанционното производство съобразно уважената част от исковите претенции, вместо което **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. С. М., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „****” срещу Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, представлявана от Главния прокурор, иск с правно основание **чл. 2, ал. 1, т.3, предл. 1 от ЗОДОВ** и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от в размер на **2500 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от Д. С. М. неимуществени вреди, изразяващи се преживян стрес, несигурност, притеснение, засягане на честта и достойнството му вследствие на незаконно повдигнато му обвинение в извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК, по което Д. С. М. е бил окончателно оправдан с Решение № 672 от 09.06.2017 г., постановено по ВНОХД № 5559 по описа за 2016г. на СГС, НО, I въззивен състав, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (18.06.2021 г.) до окончателно изплащане, за сумата от **761,81 лева**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди за периода от 17.06 2018 г. до 17.06.2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____